

dette Princip ogsaa til dem. Den højtærede Minister maa ikke undre sig over, at jeg ikke har forstaaet, hvorledes det solidariske Ansvar skulde stille sig. Jeg hører nu af den højtærede Minister, at der skal være solidarisk Ansvar, og den højtærede Minister kan knap tænke sig en Kreditforening uden solidarisk Ansvar. Men jeg maa dog gøre opmærksom paa, at lige fra Loven af 1850 til de Love, der ere givne efter Loven af 19de Februar 1861, har det udtrykkelig i de paaældende Love — § 4 af Loven af 1850, som jo er Mønsteret — været fremhævet, at der skulde være solidarisk Ansvar, som oven i Købet er noget nærmere bestrebet. Naar nu altsaa denne Lov, den være saa knap, som den være vil, kommer frem og har en Paragraf, der i visse Henseender er dannet efter Mønsteret, Loven af 1850 § 4, og der ikke i denne Lov findes en Afdeling, et Vitra, hvor der er Tale om solidarisk Ansvar, antager jeg rigtig nok, at jeg er berettiget til at sige, at der i saa Henseende skulde gøres en Forandring, at der var væsentlig Forskel mellem den her foreslaaede og tidligere Kreditforeninger. Jeg har ikke overset, at der i Vitra g. er Tale om gensidigt Ansvar; men et er at sætte noget frem som Betingelse jævnsides med de andre Betingelser, et andet er rent lejlighedsvis at tale om gensidigt Ansvar og endogsaa tale om det paa en saadan Maade, at det nærmest ser ud, som om det gensidige Ansvar var opfyldt ved, at der var et Reserverfond paa 2 pCt. Det staar nemlig i Vitra g., at Debitorerne til Opfyldelse af det gensidige Ansvar ere pligtige at yde til Reserverfonden saaledes, at det bliver 2 pCt. Man maatte deraf slutte, at naar Debitorerne eller Interessenterne blot sørgede for at styde til Reserverfonden saa meget, at der var 2 pCt., havde de derved opfyldt den Forpligtelse, der kunde udspringe af det gensidige Ansvar. Men det er jo noget ganske andet end det solidariske Ansvar. I øvrigt har jeg ikke, som det ærede Medlem for 11te Kreds (Th. Nielsen) gif ud fra, ment, at denne Kreditforening vilde blive mindre solid i og for sig, fordi det solidariske Ansvar ikke blev ordnet paa sædvanlig Maade. Jeg erkender naturligvis, at naar man sætter en saadan Grænse for Laanenes Størrelse, som her er sat, bliver det vistnok en overordentlig solid Kreditforening. Jeg talte overhovedet ikke om Kreditforeningen paa anden Maade, end at jeg paaanbede, at det ikke af Lovforslaget kunde ses, hvorledes man havde tænkt sig, at det solidariske Ansvar skulde være ordnet. Maatte jeg maasse gøre den højtærede Minister opmærksom paa, at hvis man vil

danne en Kreditforening, væsentlig med ikke amortisabelt Laan, maa man dog komme ind paa Bestemmelser om, hvorledes et saadant Laan kan opsiges. Thi naar det ikke amortiseres og dog ikke skal være til evige Tider, maa der være Bestemmelser om Opfyldelse. — Det Spørgsmaal, jeg rejste med Hensyn til Bidragene til Reserverfonden, er ikke et saa underordnet Punkt, som det lod til, at flere ærede Talere have ment. Spørgsmaalet er jo simpelthen dette: Skulle Interessenterne yde aarlige Tilskud til Reserverfonden, eller skulle de ikke? Som Forslaget lyder, er der ikke Tale om at yde saadanne aarlige Tilskud til Reserverfonden, det er kun til Administrationen. For øvrigt kan jeg ikke være enig med den højtærede Minister i, at det er rigtig at have to separate Fond, Administrationsfond og Reserverfond; for Sagen er dog den, at hvis det, der tilskydes til Administrationsfonden, er mere, end der er nødvendigt til Administrationen, gaar det ganske naturligt over til Reserverfonden. Og omvendt: hvis den Procent eller Brøddel af Procent, der ydes til Administrationen, ikke er tilstrækkelig til at dække en økonomisk Administration, maa Kreditforeningen tage af Reserverfonden, den har ikke andet Sted at tage fra. Men jeg synes, at det her i denne Lov ligesom i de allerfleste, ja vistnok alle andre Kreditforeningslove, bør staa noget om, hvorledes denne aarlige Ydelse, som skal gaa til Administration og Reserve, skal stilles, og den højtærede Minister har ikke Ret i, at der findes noget saadant i de andre Love, der ere givne. Hvis jeg ikke fejler, findes der i alle andre Love Bestemmelser om, hvor meget eller lidet der skal ydes til Reserve- og Administrationsfonds. Allerede i Loven om Husmandskreditforeninger har man begrænset det til at sige, at der skal ydes et passende Bidrag til Administrationsudgifter og Reserverfond. Vil man hellere stille det saaledes, kan jeg godt være enig dert, men jeg synes ikke, at der er god Mening i at sætte en Maksimumsgrænse i Stedet for en Minimumsgrænse, og det var navnlig det, jeg paaanbede. Det er en Selvfølge, at da der fra alle Sider synes at være Ønske om at forhandle denne Sag under et mere almindeligt Synspunkt, for Kreditforeningens Bedkommende i Almindelighed, og da navnlig den højtærede Minister synes at være villig dertil, skal jeg med Glæde stemme for Sagens Overgang til 2den Behandling. Og maasse jeg maatte udfaste den Tanke til Overvejelse for et eventuelt Udvalg, om det ikke vilde være naturligere at begrænse denne Kreditforening til de virkelig større Landejendomme. Om man saa vilde sætte Græn-